

Juny 2018

«Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu» (Mt 5,9)

L'Evangeli de Mateu obre el relat de la predicació de Jesús amb el sorprenent anunci de les benaurances.

En elles, Jesús proclama «benaurats», és a dir, plenament feliços i realitzats, aquells que als ulls del món són considerats perdedors o dissortats: els humils, els afligits, els pacífics, el qui té set i fam de ser just, els nets de cor, el qui promou la pau.

A aquests, Déu els fa grans promeses: seran saciats i consolats, seran els hereus de la terra i del seu Regne.

Per tant, és una veritable revolució cultural, que capgira la nostra visió, sovint tancada i miop, segons la qual aquestes categories de persones són una part marginal i insignificant en la lluita pel poder i l'èxit.

«Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu»

La pau, en la visió bíblica, és fruit de la salvació de Déu i, per tant, abans de res un do seu. És una característica del mateix Déu, que estima la humanitat i tota la creació amb cor de Pare i té sobre tots un projecte de concòrdia i harmonia. Per això, els qui treballen per la pau demostren una certa «semblança» amb Ell, com un fill.

Escriu Chiara Lubich: «Pot ser portador de pau qui la posseeix en si mateix. Cal ser portadors de pau, primer de tot, amb el propi comportament de cada instant, vivint d'acord amb Déu i la seva voluntat. [...] “Seran anomenats fills de Déu”. Rebre un nom vol dir esdevenir allò que el nom significa. Pau anomenava a Déu “el Déu de la pau” i saludant els cristians els deia: “El Déu de la pau sigui amb tots vosaltres”. Els qui treballen per la pau manifesten el seu parentesc amb Déu, actuen com a fills de Déu, testimonien Déu que [...] ha imprès en la societat humana l'ordre que té com a fruit la pau»[\[1\]](#).

Viure en pau no és solament absència de conflicte; tampoc no és viure tranquil, amb un cert compromís sobre els valors per ser acceptat sempre i a tot arreu; ans al contrari, és un estil de vida exquisidament evangèlic, que demana el coratge de fer eleccions contrarorient.

Ser «treballadors per la pau» és sobretot crear ocasions de reconciliació en la pròpia vida i en la dels altres, a tots els nivells: primer de tot amb Déu i després amb qui tenim a prop, a la família, al treball, a l'escola, a la parròquia; també en les associacions, en les relacions socials i internacionals. Per tant, és una forma d'amor pel proïsme decisiva, una gran obra de misericòrdia que guareix totes les relacions.

Això és el que Jorge, un adolescent de Veneçuela, ha decidit fer a la seva escola: «Un dia, al final de les classes, m'he adonat que els meus companys s'estaven organitzant per fer una manifestació de protesta, en la qual pensaven actuar amb violència, cremant cotxes i llençant pedres. De seguida he pensat que aquest comportament no estava en sintonia amb el meu estil de vida. He proposat als meus companys d'escriure una carta a la direcció de l'escola. D'aquesta manera podríem demanar les mateixes coses que ells pensaven obtenir amb la violència. L'hem redactada amb alguns d'ells i lliurada al director».

«Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu»

En aquest temps resulta particularment urgent promoure el diàleg i la trobada entre persones i grups, diferents entre ells per la història, les tradicions culturals, els punts de vista, i mostrar estima i acollença per aquesta varietat i riquesa.

Com ha dit recentment el papa Francesc: «La pau es construeix en el cor de les diferències... I a partir d'aquestes diferències s'aprèn de l'altre, com a germans... Un és el nostre Pare, nosaltres som germans. Estimem-nos com germans. I si discutim entre nosaltres, que sigui com germans, que es reconcilien de seguida, que sempre tornen a ser germans»^[2]. També podem esforçar-nos per conèixer els brots de pau i fraternitat que ja fan que les nostres ciutats siguin més obertes i humanes. Tinguem-ne cura i fem-los créixer; d'aquesta manera contribuïrem al guariment de les fractures i dels conflictes que les travessen.

Letizia Magri

^[1] Cf. C. Lubich, *Diffondere pace*, Città Nuova, 25, [1981], 2, pag. 42-43

^[2] Salutació del papa Francesc a la trobada amb els líders religiosos del Myanmar, 28 novembre 2017